

Fr. Radešček: Pozimi v božji naravi.

POVOJNA stiska s stanovanji v Ljubljani nas je prisilila, da smo se za nekaj let naselili zunaj mesta. Mik, ki ga nudi življenje na kmetih, človeka, čutečega z naravo, kar prevzame, da zlahka zmaguje senčno plat in jo pozablja, pa najsi bo to pozimi ali poleti.

Ob prostem času sem svoje sprehode z otrokoma najrajši usmeril v gozd. Pozimi, ko leži vsenaokrog dehela snežna odeja in se solnce s slabotnimi svojimi žarki skozi jasnino dneva potaplja v lesketajočo belino, je res pravi užitek za vse čute; duhá kar povznese, srce poživi in duša se napaja v blagodejni mehki s plemenitimi obrazili iz prirode, ki jih hlastno vsrkava iz živobojne pokrajinske slike. Skoraj se človeku dozdeva, kakor da je mraz nekako netivo, ki ogreva dušo za božje stvarstvo.

V gozdu smo napravili navadno na primernem kraju majhno kurišče in nabrali suhljadi, da je veselo zaplapolal plamenček kakor na svetopisemskih daritvenih žrtvenikih. Seveda naj tega otroci sami nikar ne poskušajo, ker je tudi z ognjem na prostem treba največje previdnosti.

Ob neki taki priliki, ko smo nabirali suhljad po snegu, je našla hčerka ob drevesnem deblu vso onemoglo in premraženo siničko, ki se je obupno otepala s perutičkama. Pobral sem jo, narahlo in oprezno jo zavil v robec in jo pozneje odnesel domov.

Doma se je v nezakurjeni sobi počasi ogrela, da je plašno letala iz kota v kot in butala v okenske šipe, ne da bi se bila dotaknila hrane, ki smo ji jo nastavili na mizo. Moral sem si izposoditi pri sosedovih kletko in siničko vanjo pripreti, da se je nasitila. Ko se je zima nagibala h koncu, smo siničko izpustili v svobodo. Tako smo ubogo ptičko rešili pogina.

Drugokrat smo našli ob poti vrabca z zlomljeno nožico. Kar mahdravo mu je visela od trepetajočega telesca. Odneseš sem vrabiča domov in mu povil nožico z gumirano tkanino, kakor se povijajo električne žice. To je tako trdno držalo, da se je vrabič takoj mogel opreti na pohabljeno nožico in je že čez nekaj časa z radostnim čivkanjem odletel na bližnje drevo.

Še čez tedne smo ga videli večkrat na dvorišču, kako je skakljal z obvezo na ozdravljeni nožici.

Resnejša pa je bila stvar z neko drugo siničko, ki smo jo tudi našli ob poti v snegu. Sirotica je imela namreč vso oključvano in okrvavljeno glavico. Od bolečin je besno kljuvala okrog sebe. Nisem ji vedel kako pomagati. Pustil sem jo v kletki, ji dal hrane in vode ter jo opazoval od daleč, da se ne bi plašila. K vodi se je privlekla in željno pila; bržčas jo je vročina od ran hudo mučila in si je tako hladila bolečine. Upal sem že, da se bo izlizala in ozdravela. Toda naslednje jutro sem jo našel mrtvo.

Nekoč, ko smo se vračali iz gozda domov, sta opazila otroka, kako se čez cesto po snegu plazi neka podolgovata rjavkasta stvar. Pristopil sem bliže in spoznal, da je podlasica. Ker ni zbežala, sem jo prijel za kožo na vratu. Toda takoj je šavsnila po roki in mi zasadila svoje ostre zobke v prst, da se je kar kri pcedila. Da bi bila živalca ranjena, nisem mogel ugotoviti; bržčas jo je lakota tako oslabil, da ni mogla pobegniti. Preglavico mi je delalo, kako naj jo prinesem domov, da ji ohranim življenje. Saj je tudi podlasica, četudi majhen in škodljiv, pa vendar delec božjega stvarstva. Tudi njeno življenje ima svoj določeni namen. S palčko sem ji rahlo potisnil glavico v sneg ter jo nato prijel za kožušček na temenu. Nekaj časa je brčala, nato se je pa vdala in se mirno pustila nesti domov. Doma smo jo potisnili v kletko in ji dali jesti na majhne koščke zrezanega sirovega mesa. Hlastno je použila hrano in se napila vode. Kmalu si je tako opomogla, da je kar divje skakala po kletki. Zaradi posebnega duha je v sobi nismo mogli imeti; odnesel sem jo v zavetje v drvarnico. Toda drugo jutro sem našel vratca kletke odprta; podlasica se je bila poslovila in zahvalila kar po francosko. Menda je toliko časa praskala po vratcih, da je popustil kaveljček in so se vratca odprla ter je prefriganka spet odbrzela v mrzlo in negostoljubno svobodo.

Najsi bo torej svoboda še tako neprijetna, vendar vse po njej hrepeni. V njej šele more pravilno in po božjih in naravnih zakonih razvijati svoje posebne lastnosti in zmožnosti celo ob najtrših pogojih tako

žival kakor človek. Ne pravimo zastonj, da je svoboda zlata. Koliko življenj in imetja se je že žrtvovalo za križ častni in svobodo zlato! Pravi junaki življenja se morejo razviti samo v svobodi in v borbi za svobodo, ko si »prosto volijo vero in postavo«.

Otroci, pomagajte v Jezusovem imenu vsem vaše pomoči potrebnim po svojih močeh in ne odvezajte trajno nikomur svobode!

J. E. Bogomil: Zakaj . . . zakaj . . . ?

I.

»KAKO je kaj, oče?«

»Hm! Ne vem, kako bi rekel. Veste, kar veselim se že pomladi. S tem-le štrukeljčkom,« pokazal je na triletno Anico, »bova šla vsaj kaj na vrt. Tam se bo zmotila z rožicami. Tako pa vedno brbljá in vprašuje, da ji komaj sproti odgovarjam. — Anica, poglej, poglej ptičke na oknu!«

»Kaj pa delajo?«

»Jedo.«

»Zakaj pa jedo?«

»Zato, ker so lačni.«

»Zakaj so pa lačni?«

»Zato, ker zmeraj sem ter tja letajo.«

»Pa zakaj zmeraj sem ter tja letajo?«

»Zato, ker se jim prijetno zdi.«

Kratek molk.

Pa se je spet začelo: »Oče!«

»No, kaj?«

»Zakaj pa ptički nimajo žlice?«

»Zato, ker lahko s kljunom jedo.«

»Zakaj pa lahko s kljunom jedo?«

»Zato, ker jih je Bog tako ustvaril.«

»Zakaj jih je pa Bog tako ustvaril?«

— — — —

Dedu je zmanjkalo besedi.